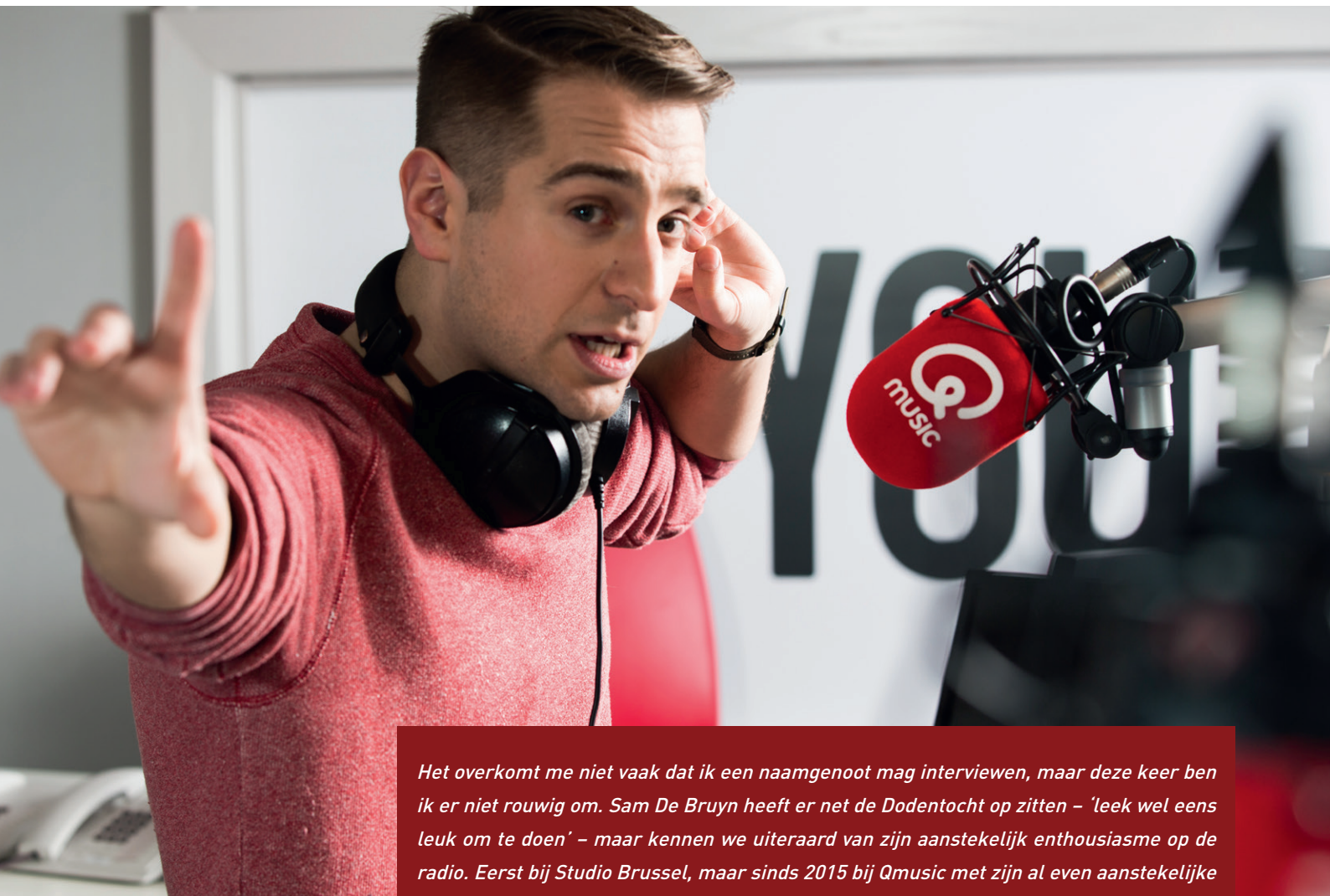

Sam De Bruyn

'Ik moet leren om niet van elke hobby mijn beroep te maken'

Het overkomt me niet vaak dat ik een naamgenoot mag interviewen, maar deze keer ben ik er niet rouwig om. Sam De Bruyn heeft er net de Dodentocht op zitten – 'leek wel eens leuk om te doen' – maar kennen we uiteraard van zijn aanstekelijk enthousiasme op de radio. Eerst bij Studio Brussel, maar sinds 2015 bij Qmusic met zijn al even aanstekelijke sidekick Heidi Van Tielen. Daarnaast is deze duivel-doet-al Dj, reisblogger, tv en event host en leent hij zijn stem voor voice overs en animatiepersonages. Naar eigen zeggen allemaal uit de hand gelopen hobby's. Ik hoor de jaloezie nu al uit het papier kruipen. Toch schuilt daarin ook zijn grootste gevaar. Hobby's mogen immers niet allemaal 'jobkes' worden, anders dreigt het zijn naam en plezier te verliezen...

Promenade: De Dodentocht Sam? Lijkt mij pure horror. Dus rest mij enkel de vraag: Waarom?

Sam De Bruyn: Ik weet het. Na vijf dagen heb ik nog altijd blaren en gezwollen voeten. Het is blijkbaar sterker dan mezelf. Ofwel doe ik niets ofwel ga ik er los over. In dit geval meteen een dodentocht in plaats van gewoon wat te gaan wandelen (lacht). Pas op, het idee speelde al langer door mijn hoofd. Waarop een vriend me vorig jaar uitdaagde om het te doen en zo geschiedde. Bedoeling was om het in alle anonimiteit te laten passeren. Tot Dina Tersago op de proppen kwam met een voorstel om in haar plaats - zij was namelijk hoogzwanger - voor 'A touch of Rose' te stappen, een vzw die zich inzet voor psychosociale begeleiding van kankerpatiënten en waarvan zij meter is. Het is een fantastisch project van de zus van Marie-Rose Morel, vooral omdat het die begeleiding uit de context van een ziekenhuis haalt. Dus ging ik op haar voorstel in. Maar zo werd het serieus, want dan word je gevolgd en kan je niet zomaar opgeven. Ik ben wel blij dat ik het gedaan heb (in 21u en 33 min., nvdr.). En weet je wat het ergste is? Ik denk er over na om volgend jaar opnieuw mee te doen. Veel deelnemers hadden me daar vooraf voor gewaarschuwd. Meteen na afloop denk je nooit meer, de dag nadien denk je al het tegenovergestelde. En ik moet ze gelijk geven. Ook al ben ik verschillende keren gestorven die dag, de kans is reëel dat ik volgend jaar opnieuw aan de start sta.

Promenade: Je hebt een heel druk bestaan. Heb je het nodig sportief actief te zijn om fit te blijven en om dat tempo aan te kunnen?

Sam De Bruyn: Het is meer dan dat. Mijn probleem is dat ik een echte Bourgondiër ben en niet het type lichaam heb dat die levensstijl aankan. Ik moet dus sporten wil ik niet ongelooflijk aankomen. Het is een noodzakelijk kwaad, meer dan dat ik ervan geniet. Zo begrijp ik sommige van mijn vrienden niet die voor hun plezier een berg opknallen met de fiets. En dan ook nog eens om te winnen. Ter-

wijl die berg mij niet eens interesseert. Mezelf afmatten voor het plezier doe ik niet. Ik ben nog steeds op zoek naar de sport die bij mij past. Al heeft het lange afstandswandelen mij weten te bekoren. Wat wel klopt is dat sport of beweging helpt een mentale rust te behouden. Zo heb ik gemerkt dat periodes waarin ik me niet goed voel, samenvallen met een tekort aan beweging. Anderen zwe- ren dan weer bij meditatie. En geloof me, ik zou het graag kunnen om mijn hoofd leeg te maken door 15 minuten op een mat te gaan zitten. Ik ben oprecht jaloers op mensen die dat kunnen. Maar mij lukt het niet. Ik moet precies permanent iets kunnen verwezenlijken.

Promenade: Ook tijdens het reizen, een andere passie van jou. Op je blog bewijs je dat dit goedkoop, zonder veel bagage en niet noodzakelijk ver hoeft te zijn. Hoe is het idee voor die 48 uren trips ontstaan?

Sam De Bruyn: Toevallig eigenlijk. Er waren plannen voor een televisieproject waarin ik als panellid zou zetelen. Een maand voor de opnames werd het helaas geannuleerd. Plots zat ik met heel wat vrije weekends. Angstaanjagend vond ik dat. Ik zocht naar een nieuwe invulling en koppelde daarvoor het nuttige aan het aangename. Met vrienden op reis gaan die ik te lang had verwaarloosd door veel te drukke Dj weekends. Eén van hen raadde me aan om een blog te starten. Wie interesseert dat wat, dacht ik. Maar ik ging overstag bij zijn argument dat het op die manier gemakkelijker was voor onze vrienden om te volgen. Ik schrok me een ongeluk toen mijn eerste post meteen duizenden volgers lokte. En dat gebeurde telkens opnieuw. Mensen vroegen me wanneer en waar de volgende trip heen ging. De interesse bleef en ik genoot van de blog. Ik haal er veel plezier uit en merk dat het me

steeds gemakkelijker afgaat. Ik hou van verhalen vertellen, dat doe ik ook op de radio. Het is de voornaamste reden dat ik me inschreef aan Herman Teirlinck Instituut, beseft ik nu. Ik ben een gediplomeerd woordkunstenaar omdat ik verhalen met de wereld wou delen. Met mijn blog combineer ik dus verschillende passies.

Promenade: En is die even winstgevend als succesvol?

Sam De Bruyn: Ik verdien er wel wat aan, ja. Maar het is niet zo dat ik ervan kan leven. Ik doe het vooral omdat ik het graag doe. Maar ik moet oppassen dat iets wat ik als hobby ben gestart, niet opnieuw een job wordt. Dat is de grote valkuil in mijn leven. Het is bij alles zo gegaan, ook bij radio en tv. Of bij dj'en. Ik heb het moeilijk om daar een balans in te vinden. Nu vaak ik erover dat mijn blog hoofdzakelijk iets van mij blijft. Een hobby die me toelaat creatief te zijn.

Promenade: Je geeft de indruk iemand te zijn die zich altijd en overal amuseert. Zeg je nu dat je wel soms het gevoel hebt dat je aan het werken bent?

Sam De Bruyn: Alleen als het teveel wordt, voelt het als werken. Dan merk ik dat ik gas terug moet nemen. Dat is de reden dat ik mijn dj sets serieus heb afgebouwd. Op een gegeven moment deed ik er minstens drie per weekend en blijkbaar moet een mens nog slapen ook. Dat heeft mijn lichaam me toen laten weten(lacht). Nu doe ik er misschien nog drie per jaar. Vaak onbetaald en enkel voor vrienden. En nu beleef ik er opnieuw het pure plezier aan als van een hobby. Niets gaat boven het gevoel dat je ervaart wanneer je kijkt op een uitzinnig publiek op de tonen van jouw lievelingsmuziek.

Promenade: Mij lijkt het dat je verschillende dingen nodig hebt. Klopt het dat je het moeilijk zou hebben om je slechts op één job te focussen?

Sam De Bruyn: Ik heb teveel interesses, dat is het. Mensen vinden dat fantastisch, maar ik ervaar dat soms als een nadeel. Ik zal immers nooit een expert worden en

Sophie's
SWEETS & CHOCOLATES

sophies.be

Laat u overrompelen door ons eigenzinnig en wijs assortiment met de heerlijkste chocolade en zoetigheden! Welkom in de zoete zonde!

Botermarkt 9, 9000 Gent • www.sophies.be

dat zou ik wel graag zijn. Ik kan van alles een beetje. Ik hou bijvoorbeeld van voetbal maar ik ken er niets van. Hetzelfde geldt voor de koers. Ik heb een grote liefde voor veel dingen, maar weinig expertise. Dat frustreert me vaak. Wat weinig mensen weten, is dat ik politiek razend interessant vind. Het nieuws was vroeger het enige dat mijn ouders op de radio volgden. Ik heb er mijn meningen over die ik graag deel, maar vraag me geen details. Het zal misschien raar klinken, maar het Eén-programma De laatste ronde in voorbereiding op de gemeenteraadsverkiezingen van 2012 waar ik Ivan De Vadder mocht assisteren, is nog altijd één van de meest fantastische dingen

die ik ooit heb gedaan. Ik weet dat ik niet met politiek geassocieerd word en net daarom vond ik het zo leuk. Omdat ik de kans kreeg die kant van mezelf te laten zien en de vooroordelen te doorbreken. En uiteraard hoef ik je niet uit te leggen hoeveel ik heb bijgeleerd van iemand als Ivan.

Promenade: Moet je vaak opboksen tegen vooroordelen?

Sam De Bruyn: Toch te vaak naar mijn zin. Alsof een jonge snaak geen mening zou kunnen hebben over politiek. En het feit dat ik met een man ben getrouwd, is blijkbaar genoeg voor veel mensen om

hun wenkbrauwen te fronsen als ik vertel dat één van mijn passies racen is. Wat een onzin denk ik dan. Dat soort vooroordelen ontkracht ik dus met plezier.

Promenade: Als student volgde je drama aan Herman Teirlinck Instituut. Waarom zien we jou niet schitteren als acteur maar wel op de radio?

Sam De Bruyn: Dat is allemaal de schuld van Peter Van de Veire. Hij gaf er het vak radio en vermoedde in mij iets van talent. Maar mijn ambitie was het podium. Ik wou zwaar en deprimerend teksttheater brengen(lacht). Zijn lessen waren evenwel in die mate plezant dat hij me wist te overtuigen om te solliciteren bij Studio Brussel. Bij de tweede poging was het raak en ik mocht meteen beginnen. Het is dus per toeval dat ik bij de radio zit.

Promenade: Je had talent zei Peter. Toeval alleen volstaat toch niet?

Sam De Bruyn: Misschien. Waar ik wel altijd heb voor gezorgd, is dat ik de kansen die ik kreeg met beide handen greep. Ik heb een bloedhekel aan wasted talent. Als ik iemand zie die onverschillig met zijn talent omgaat, word ik heel kwaad. Er zijn mensen die mij niet graag hebben om die reden. Maar ik vind het een zonde en zal er dus altijd tegen vechten.

Promenade: Er schuilt een leraar in jou, Sam De Bruyn. Zou je zoiets overwegen?

Sam De Bruyn: Ja, zeker. Met de Q-Academy doe ik dat al een beetje en dat bevalt me. Hoewel mijn agenda overvol zit, heb ik er zelf op aangedrongen. Het casten en ontdekken van talent en er dan mee aan de slag gaan, vind ik fantastisch om te doen. Ik ben iemand die graag het beste in iemand naar boven haalt, dus

ik denk wel dat er een stuk leraar in mij schuilt.

Promenade: In hoeverre ben jij een echt radiodier?

Sam De Bruyn: Een atypische vrees ik. Ik luisterde vroeger enorm weinig naar de radio en nu ook niet overdreven veel. Op Q lopen er wel wat radiofreaks rond en die reiken mij tal van nieuwe ideeën aan. Dingen die ze op buitenlandse en regionale zenders hebben gehoord. Hun passie voor het vak radio stralen ze op mij af en ik vind het geweldig om met dat soort mensen te mogen samenwerken. Ik herinner me wel van vroeger de programma's waar ik dingen hoorde die ik nergens anders hoorde. Radio met een hoek af zeg maar zoals Commissaris O (met Hans Otten, nvdr.) of de programma's van Peter Hoogland. Die zijn mij altijd bijgebleven.

Promenade: Music for Life op Studio Brussel, Rode Neuzen Dag op Q en nu de Dodentocht ten voordele van A touch of Rose. Je laat de mogelijkheid nooit onbenut om je in te zetten voor het goede doel. Om de ellende in de hoorn van Afrika maak je je zelfs behoorlijk boos op Facebook. Vanwaar komt dat?

Sam De Bruyn: Ik kan niet tegen onrecht. Vraag me niet het te verklaren, maar het is gewoon zo. Misschien is er een link met mijn middelbare school, het fantastische Maria-Boodschaplyceum in Brussel. Een aantal leerkrachten besteedden daar veel aandacht aan in hun lessen. We werden ook met onze neus op de feiten gedrukt. De buurt rond het Dansaertplein, die ondertussen een hippe buurt is geworden, was het toen helemaal niet. Er sliepen mensen onder kartonnen dozen en dat werd in de lessen besproken. Het besef dat we met een privilege zijn opgegroeid, stamt van

daar. En uiteraard heeft het ook een stuk met opvoeding te maken. Mijn ouders zijn vrij snel gescheiden, maar we hebben nooit iets tekort gehad. Daar zorgde mijn moeder wel voor. Zij was immers in andere omstandigheden opgegroeid. Mijn grootmoeder is snel weduwe geworden en diende vijf kinderen groot te brengen met enkel het pensioentje van haar overleden echtge-

noot. Dat niets vanzelfsprekend is, werd bij ons dus vaak besproken. En daar ben ik blij om. Vandaar mijn inzet voor zij die het minder hebben. Ik zie het als mijn plicht, ook al krijg ik er kritiek op. Want als ik mij uitspreek over Afrika, denken mensen dat ik de daklozen in Vlaanderen vergeet. Ik heb me er al over gezet dat ik nooit iedereen tevreden kan stellen.

Maar tegen onrecht zal ik mij altijd verzetten. Ik kan niet anders dan mezelf zijn. Het is één van mijn sterkste kanten, maar tegelijk ook mijn grootste valkuil.

Promenade: Hoe bedoel je?

Sam De Bruyn: Ik geef altijd mijn mening, wat ik ook doe of waar ik ook ben. Er luisteren 's morgens ongetwijfeld veel vrachtwagenchauffeurs naar de radio, maar als er weer één een kettingbotsing veroorzaakt door op zijn smartphone bezig te zijn achter het stuur, zal ik mij ongelooflijk boos maken. Ook al betekent het dat ze niet meer naar mij willen luisteren en dat mijn luistercijfers dan dalen. Eerlijk? Op dat vlak, I don't give a... (lacht).

Promenade: Enkele maanden geleden deelde je via je sociale media een rapport over holebifobie. Sta je daar ook op de barricaden?

Sam De Bruyn: Ik ben daar voorzichtig mee. Ik zal zeker mijn mening geven als

die gevraagd wordt, maar ik wil niet uitsluitend rond dat thema in de aandacht komen. Ik heb altijd getracht om het feit dat ik nu met een man getrouwd ben, niet bijzonder te maken. Omdat het dat niet is. Ik wil niet enkel Sam de homo zijn, begrijp je? Ik weet dat er vanuit de holebicomunity wel wat kritiek is dat er weinig tot geen BV's voor hen op de barricaden gaan staan. En ik begrijp dat, maar ik denk niet dat ik de juiste persoon ben. Niet dat ik het uit de weg ga, helemaal niet, maar ik ben bewust niet de Jeanne d' Arc van de gays. Vroeger had ik zelfs een afkeer van mensen die in die richting neigden, maar nu niet meer. Nu juich ik hen zelfs toe, want er is nog veel werk voor de boeg. In België hebben we nog nergens. Als reiziger weet ik dat ik bijvoorbeeld in Rusland de bak in kan gaan. Zoiets vind ik ongelooflijk, dus ga ik daar niet heen.

Promenade: Welke landen die je nog nooit had gedaan, heb je ontdekt en zijn je bijgebleven tijdens je reizen?

Sam De Bruyn: Ik heb een enorme liefde ontwikkeld voor Slovenië en Servië. Voor Servië vooral door de hoofdstad Belgrado. Mensen die graag ondernemen, hebben daar jarenlang onder de knoet van het communisme geleefd. Nu ze daarvan verlost zijn, schieten de hipste zaken er werkelijk als paddenstoelen uit de grond. Ik heb er de mafste concept stores en restaurants gezien. Je voelt die stad echt bruisen en dat vind ik cool. Het is mijn lievelingsstad in Europa. En Slovenië heeft een prachtige natuur. Ik had nooit verwacht zoiets in Europa te zien. Veel mensen vliegen helemaal naar de VS om de Grand Canyon te zien. Pas op, het is fenomenaal, maar zelfs in Spanje heb je canyons die er even spectaculair uitzien. We hebben zoveel pracht in Europa die we niet kennen. Ja, de laatste tijd ben ik zeker een voorstander van ons continent geworden.

Promenade: Wat is het precies bij reizen dat je zo aantrekt?

Reizen helpt me te onttrekken aan het dagdagelijkse, mijn hoofd leeg te maken. Reizen is voor mij nieuwe indrukken en inspiratie opdoen. Het geeft me zuurstof. Ik ben een ontdekker pur sang, ik proef graag van alles. Ik ben die idioot die uit de menukaart altijd datgene zal kiezen wat hij nog nooit heeft gegeten. Met als gevolg dat ik heel vaak heel vieze dingen eet (lacht). Maar even vaak ontdek ik heel lekkere dingen. Bij reizen geldt hetzelfde, ik ga graag naar plekken waar ik nog nooit ben geweest. Het zit in mij, ik moet nu eenmaal nieuwe horizons verkennen... ●